Bellesa, energia, egolatria

La irrupció a l'escenari del ballarí cubà Osiel Gouneo va suposar una descàrrega elèctrica

“És una de les millors gales
de dansa que s'han vist per aquí els darrers temps.” Aquest i altres comentaris elogiosos, a banda de cares il·luminades per la satisfacció i mans adolorides de tant aplaudir, resumeixen prou bé l'estat d'ànim del públic al final de l'espectacle Roberto Bolle & Friends, divendres al Festival de Peralada. I certament va ser una gala equilibrada i variada, amb parts ben clàssiques i d'altres de més contemporànies, totes orbitant al voltant de la figura gairebé divina de Roberto Bolle. L'étoile de La Scala de Milà i de l'ABT de Nova York venia acompanyat, a més, d'un estol de ballarins procedents de les millors companyies del món, i tots plegats van donar una lliçó magistral de dansa del més alt nivell.

El ballarí italià, que va prodigar bellesa i energia per tots costats –egolatria també, diguem-ho d'entrada–, va obrir la vetllada amb la coreografia Prototype, que M. Volpini va crear per a ell. Majestuós i impecable en els moviments, que de tan perfectes semblen irreals, l'artista fa un repàs dels fonaments de la dansa amb el suport d'unes imatges de motius geomètrics projectades en una gran pantalla. Després il·lustra l'art del moviment amb un ventall de diversos estils i desemboca en un diàleg amb la seva pròpia figura projectada. És un joc visual curiós i extremament ben sincronitzat que permet seccionar el moviment i copsar-ne tota la complexitat.

Tall radical amb After the rain, de Christopher Wheeldon, que van interpretar la parella formada per Anna Tsigankova i Matthew Golding, que tanmateix es van deixar anar més en la segona part de la gala, en el clàssic pas de deux del Don Quixote.
La cosa es va posar interessant amb Le corsaire gràcies a la irrupció de Sarah Lane, solista de l'ABT i coneguda pel gran públic per ser la doble de Natalie Portman en la pel·lícula Cisne negro, de Darren Aronofski, del 2010. Però, a banda d'aquesta ballarina, d'expressió gràcil, que havia ballat a l'extinta companyia d'Ángel Corella el 2012 (El llac dels cignes) i el mateix any en el Don Quixot al Liceu amb l'ABT, va suposar una descàrrega elèctrica la descoberta del cubà Osiel Gouneo, de Den Norske Ballet d'Oslo. Format a l'escola cubana –sensualitat, temperament–, Gouneo va brodar instants màgics, que es van redoblar en la seva segona aparició a Diana and Actaeon, en què va fer un manège vertiginós i uns girs de fins a vuit piruetes tot abaixant el passé. I després de tant girar es va quedar dret com un pal: per fregar-se els ulls.

Pel que fa a la parella Elena Vostrotina i Christian Bauch, del Semperoper Ballet de Dresden, van oferir el contrapunt perfecte al virtuosisme del clàssic amb dues obres contemporànies de tall abstracte: Duet from new suite, de William Forsythe, i Vertigo Maze, de Stijn Celis. Aquí trobem un llenguatge fet de tensions contraposades, cossos d'una ductilitat impossible, un treball de terra que amplia la noció de l'espai i una recerca constant de noves sensacions corporals que creen unes imatges plàstiques de gran magnetisme i que, sens dubte, estan més plenes de significat per al públic del segle XXI.

Entremig, hi ha les obres de Roland Petit que Bolle va triar i interpretar, i que tenen com a al·licient clar el fet que a Catalunya amb prou feines s'han representat. Més que la Suite from l'arlesienne, va sobresortir el pas de deux de Proust ou les intermittences du coeur (un ballet preciós que mai s'ha representat sencer a casa nostra), que l'italià va interpretar amb un altre ballarí de La Scala, el joveníssim Timofei Andrijaixenko. Amb escenes sorprenents –un dels ballarins corre, literalment, sobre l'esquena de l'altre, o bé es confronten com en un mirall–, aquesta obra d'amor homosexual va suposar un altre dels grans moments de la nit, i va revalidar Bolle com un dels grans del seu art, perquè, si bé en altres intervencions pecava d'una certa rigidesa (qui sap si tanta

musculatura limita els moviments!), aquí va mostrar la seva capacitat expressiva de clars efluvis eròtics.

Però Bolle vol apropar la dansa al gran públic i res millor que una peça paròdica com Le grand pas de deux, de Christian Spuck. I, amb aquest to desenfadat que va allargar amb un simpàtic ball coral al so del swing (les ballarines amb sabates de taló), va concloure un espectacle que compleix fil per randa els objectius i les expectatives. Això sí, com a colofó, un "aquí jo" de Roberto Bolle, amb un solo al ritme de We will rock you, de Queen, davant del qual no es pot fer res més que caure rendit.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 31-07-2016 Pàgina 56
-El Punt Avui. Barcelona 31-07-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Camp i Ebre 31-07-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Lleida 31-07-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Maresme 31-07-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Catalunya Central 31-07-2016 Pàgina 36

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/992352-bellesa-energia-egolatria.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui